

ஸ்ரீ:

**நல்தேர்த்தனிப்பாகா! வாராய்!
வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி**

ஆழ்வார் 'பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்' (திருவாய் 1-3-1) என்றார் முதலில். அடுத்ததாக "பிறர்க்கரிய வித்தகன்" என்கிறார். இங்கே 'பிறர்' என்று ஆழ்வார் நிர்தேஸித்திருப்பது யாரை? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. முதலில் பத்துடை அடியவர் யார் என்று தெரிந்துகொண்டால்தான், பிறகு 'பிறர்' என்பவர் யாவர் என்பதை நிர்ஸயிக்க முடியும். 'பத்துடை அடியவர்' என்பதற்கு 'பக்தி உள்ளம் படைத்தவர்' என்னும் அர்த்தம் ஆழ்வாருக்கு விவக்ஷிதம் அன்று. பகவானிடத்தில் த்வேஷமில்லாமல் இருப்பவர்கள் இந்த இடத்திலே 'பத்துடை அடியவர்' எனப்படுகிறார்கள். இத்தால் பகவானிடத்திலே த்வேஷ புத்தி உள்ளவர்கள் 'பிறர்' என்பது தெரிகிறது.

இந்த இடத்திலேயும் தக்கோர்மை உடைய ஐவர் என்று இருப்பதனால் அது இல்லாத ஈர்ஐம்பதின்மர் - 'நீர்மைஇல் நூற்றுவர்' ஆன துர்யோதநாதிகள் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். துர்யோதநாதிகள் நீர்மைக் குணம் இல்லாமையினாலே அழிந்தார்கள். 'எங்கள் பந்துக்களான பஞ்சபாண்டவர்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவியோம். இவர்களும் வாழ்ந்து நாங்களும் வாழ்வதா? அவர்கள் அழிவதுதான் எங்களுக்கு வாழ்ச்சி' என்று இருந்தவர்கள் துர்யோதநாதிகள். இவர்கள் தாள் சாய்ந்து மாயும்படியாக ஆக்கினான் பகவான்.

நல்தேர் - 'இவனை ஸாரதியாக உடைத்தாகையாலே அதிஸ்லாக்யமான தேர்' என்று வ்யாக்யாநம். அதாவது கண்ணனை ஸாரதியாகக் கொண்டு இருக்கும் நன்மை படைத்த தேர். ஆழ்வார் கீழே 'திண்தேர்' (3-10-5) என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். 'இடர் இன்றியே ஒருநாள் ஒருபோழ்தில் எல்லா உலகும் கழிய படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனும் உடன் ஏறத் திண்தேர் கடவி..' என்று பாசரம். பார்த்தன், வைதிகன் இருவரையும் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு பகவான் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறான். எல்லா உலகங்களையும் தாண்டி அந்தத் தேர் செல்கிறது. அந்தத் தேரை 'திண்தேர்' என்று வர்ணிக்கிறார் ஆழ்வார். தேருக்குத் திண்மையாவது என்ன? இத்தனை மண்டலங்களையும் தாண்டிக்கொண்டு செல்லவல்ல துார்ட்யத்தைச் சொன்னபடி. அதுவும் கண்ணன் எழுந்தருளியிருந்த தேர். அதுமேல் உலகங்களைத் தாண்டிக்கொண்டு சென்ற தேர்; இது யுத்த அரங்கத்திலே துர்யோதநாதிகள் கால் சாய்ந்து வீயும்படி கண்ணன் ஸாரதியாய் நின்று நிர்வஹித்த தேர்.

ஆழ்வார்களுடைய பாசரங்களிலே 'சீர்' என்னும் ஸப்தம் பல இடங்களில் வருகிறது. சீர் - சீர்மை என்றபடி. 'சீரார் தயிர் கடைந்து', 'சீரார் வெண்ணெய்', 'சீரார் வளை', 'சீரார் தென்னல்', 'சீரார் கலை', 'சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடி' 'சீரியசிங்காசனம்' 'சீர்முடி',

என்று பல இடங்களில் இந்த ஸப்தம் வந்தாலும் ஓரோர் இடத்திலும் ஓரோர் சீர்மை சொல்லப்படுகிறது. அந்தந்த இடத்துக்கு அநுகுணமாக அர்த்தவிந்யாஸம் பண்ணிக் காட்டுவது நம் பூர்வாசார்ய வ்யாக்யாநங்களுக்குண்டான தனிச்சிறப்பாகும்.

“திருக்குறுங்குடி நம்பி” “கமலத்தயன் நம்பி” “திருக்குருகூர் நம்பி” என்றும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆழ்வார் பகவானையும் நம்பி என்று கொண்டாடி இருக்கிறார். ப்ரஹ்மாவையும் நம்பி என்று கொண்டாடி இருக்கிறார். தம்மையும் நம்பி என்று சொல்லிக்கொள்கிறார். திருக்குறுங்குடி எம்பெருமான் ஜ்ஞாநஸக்தி பரிபூர்ணன் என்பதனாலே அவனை நம்பி என்று கொண்டாடுகிறார். பகவானுடைய அநுக்ரஹத் தாலே தமக்கு ஜ்ஞாநபக்திகள் பரிபூர்ணமாக அமைந்தபடியாலே தம்மையும் நம்பி என்று சொல்லிக்கொள்கிறார். ப்ரஹ்மா பகவானைப் போன்று ஜ்ஞாநஸக்தி பூர்ணத்வம் படைத்தவரும் அன்று; ஆழ்வாரைப்போலே ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களைப் பூர்ணமாகப் பெற்றிருப்பவரும் அன்று. இருப்பினும் இந்த இடத்திலே நம்பி என்னும் ஸப்தத்தால் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஓர் சிறப்பு சொல்லப்படுகிறது. அதாவது – பகவானுக்குத் திருக்குமாரனாகப் பிறந்து பகவானிடமிருந்தே அனைத்து உபதேஸங்களையும் பெற்றிருப்பவர் ப்ரஹ்மா. அவன் கொடுத்த அதிகாரி ஸம்பத்தியைக் கொண்டு பற்பல கார்யங்களை நிர்வஹிக்கிற காலத்திலே ஒருமுறைகூட தம் கார்யத்திலே ஸந்தேஹப்பட்டு அவர் பகவானிடம் வந்ததில்லையாம். ப்ரஹ்மாவினுடைய இந்தச் சிறப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வார் அவரை ‘கமலத்தயன் நம்பி’ என்னும் ஸப்தத்தால் குறிப்பிடுகிறார் என்கிறார்கள் நம் பெரியோர்கள். ஆக நம்பி என்னும் ஸப்தத்துக்கு அது வரும் அந்தந்த இடங்களுக்குத் தகுந்தவாறு பொருள் உரைக்கவேண்டும். அதுபோன்று இந்த இடத்திலேயும் ‘நல்தேர்’ என்பதற்கு ‘இவனை ஸாரதி₂ யாக உடைத்தாகையாலே அதிஸ்ஸலாக்யமான தேர்’ என்று வ்யாக்யாநம் அமைந்துள்ளது.

‘பார்த்தன் செல்வத்தேர் ஏறு சாரதியாய் எதிர்ந்தார் சேனை செருக்களத்து திறல் அழியச் செற்றான் தன்னை’ (பெரிய திரு.2-10-8) என்று திருமங்கையாழ்வார் பாசரம். **‘பார்த்தன் செல்வத்தேர்’** – “இவனைத் தோழனாகவும், மைத்துனனாகவும், தூதனாகவும் ஸாரதி₂ யாகவும் உடைய அர்ஜுநனுடைய தேரினே” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம் அநுக்ரஹிக்கிறார். கண்ணனைத் தோழனாகப் பெறும் பேறு பெற்றவனை ‘நற்செல்வன்’ என்று கொண்டாடினான் ஆண்டான். இங்கே கண்ணனை எல்லாமாகப் பெற்ற அர்ஜுநனுடைய தேரை ‘செல்வத்தேர்’ என்று கொண்டாடுகிறார் திருமங்கையாழ்வார்.

‘தனிப்பாகா’ – “தனியே நிர்வாஹகனவனே” என்று வ்யாக்யாநம். பகவானை ஸாரதியாக உடைய இந்தத் தேருக்கு அவன் ஒருவனே நிர்வாஹகன். இந்தத் தேருக்கு ரதி கிடையாது. இந்தத் தேருக்கு ரதியாக அர்ஜுநன் இருக்கிறானே என்றால், ஆழ்வாருக்கு நல்தேர் தெரிகிறது; தனிப்பாகன் தெரிகிறான்; ஆனால் ரதியான அர்ஜுநன் தெரியவில்லையே என்று ஆஸ்ஸர்யப்படுகிறார் நம்பிள்ளை.

“ரதி₂யைக் காண்கிலர்; ‘ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண’ என்றவனைச் சேமம்

சாத்தி வைத்து வ்யாபரிக்கையாலே ஸாரதி₂யையாயிற்று இவர் காண்கிறது” என்று வ்யாக்யாநம். இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை “ந நாங்ஷேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண” என்றவனைச் சேமம் சாத்தி வைத்து வ்யாபரிக்கையாலே ரதியைக் காண்கிலர். ஸாரதியையாயிற்று இவர் காண்கிறது” என்றும், ‘ரதியைக் காண்கிலர், ஸாரதியையாயிற்று இவர் காண்கிறது’ என்றும் பிரித்து அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும்.

“ரதி₂யானானாகில் வெற்றி தன் தலையிலே கிடக்குமே; அதுக்காகத் தான் ஸாரதி₂யாய், வெற்றியும் அவன் தலையிலே கிடக்கும்படி பண்ணினான் ஆயிற்று. அவன் தலையிலே வெற்றி கிடக்கும்படி தன்னைத் தாழவிட்டாலும், அடியறியுமவர் விடாரே. அர்ஜுநன் ஒரு நிமித்த மாத்ரம், அவனை அப்பராகச் (பூஜ்யராக) சேமம் சாத்தி வைத்து வென்றவன் இவனை கிடர் என்கிறார்” என்று ‘பார்த்தன் செல்வத்தேர்’ (பெரிய.திரு. 2-10-8) என்றவிடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையினுடைய வ்யாக்யாநமானது, “ந காங்ஷேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண” என்றவனைச் சேமம் சாத்தி வைத்து வ்யாபரிக்கையாலே ரதி₂யைக் காண்கிலர். ஸாரதி₂யையாயிற்று இவர் காண்கிறது” என்னும் பகுதியை விவரிக்குமாறு அமைந்துள்ளது இவ்விடத்திலே அநுபவிக்கத்தக்கது.

இனி ‘ரதி₂யைக் காண்கிலர், ஸாரதி₂யையாயிற்று இவர் காண்கிறது’ என்னும் பகுதி ஆழ்வார் நிலையை ஆஸ்சர்யமாக வர்ணிப்பது நம்மால் விவரமாக அநுபவிக்கத் தக்கது. ‘ஜ்ஞாநிகளுக்கு பகவான் ஒருவன் மட்டும்தான் தெரிவன்’ என்பது இங்கே காட்டப்படும் அர்த்தமாகும். மஹர்ஷிகளும் ஆழ்வார்களும் இந்த அர்த்தத்தை ஆஸ்சர்யமாகக் காட்டியருளியிருக்கிறார்கள். பல மஹான்களுடைய சரித்ரத்தைக் கொண்டு ஆழ்வாருடைய இந்த நிலையை நாம் ஓரளவு அறிந்து அநுபவிக்கலாம்.

1. பகவத்பக்தியில் சிறந்தவரான நாரதர் வைபவத்தை முதலிலே அநுபவிப்போம். ஸ்ரீமத்பாகவதத்திலே நாரதரே தம்முடைய பூர்வ ஜந்ம சரித்ரத்தை வேதவ்யாஸருக்குச் சொல்வது காணத்தக்கது. நாரதர் பகவானுடைய அநுப்ரவேஸ அவதாரவிஸேஷமாவார். ப்ரஹ்மாவுடைய புத்ரர் என்னும் பெருமையும் இவருக்கு உண்டு. இவர் பூர்வஜந்மத்திலே வேதவித்துக்களுக்கு தாஸக்ருத்யம் செய்யக்கூடிய ஒருத்திக்கு புத்ரராகப் பிறந்தார். வர்ஷருது, ஸரத்ருது காலத்தில் இவர் இருக்கும் இடத்திலே யதிகள் சிலர் சாதுர்மாஸ்ய ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டு தங்கி இருந்தார்கள். இவருக்கு ஐந்து வயதுதான் ஆகியிருந்தகாலம். ஆனால் வினையாடுதல் போன்ற சிறுபிள்ளைத்தனம் எதுவுமே இவருக்குக் கிடையாது. அந்த வயதிலேயே இந்தரியங்களை அடக்கியாளும் பக்குவம் இவருக்கு இருந்தது. இவர் மஹான்களான அந்த யதிகள் திருவுள்ளம் உகக்கும்படி நடந்துகொண்டார். எல்லாரையும் ஸமமாகப் பார்க்கும் அவர்களும் இவரிடத்திலே விஸேஷ ப்ரீதியைக் காட்டியருளினர். இவர், அவர்கள் உண்ட பாத்ரத்தில் மிகுந்திருந்த அந்நத்தை ஸ்வீகரிக்கும் பாக்யத்தைப் பெற்றார். பரமபாகவதோத்தமர்களான அவர்கள் உண்டு மிகுந்த உச்சிஷ்டத்தை புஜித்ததாலே இவர் பாபங்கள் நீங்கப் பெற்றவரானார். நாள்தோறும் மூன்று காலங்களிலும் பகவானுடைய சரித்ரங்களையும் திருநாமங்களையும் அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார். இவர்

அவற்றைக் கேட்கும் பாக்யத்தைப் பெற்றார். மஹான்களான பெரியோர்கள் திருவாக்கு களாலே பகவானுடைய சரித்ரங்களையும், திருநாமங்களையும் கேட்டு அநுபவித்ததால் இவருக்கு தத்தவஜ்ஞாநமும் பகவானிடத்தில் அத்யந்தபக்தியும் உண்டாயிற்று.

ஒரே பிள்ளையான இவரை மிகவும் செல்லமாக வளர்க்க வேண்டும் என்று இவர் தாயார் ஆசைப்பட்டாள். ஆனால் அதற்குண்டான ஐஸ்வர்யம், ஸாமர்த்யம் எதுவுமே அவளுக்குக் கிடையாது. ப்ராஹ்மணர்களுடைய க்ருஹங்களிலே வேலைசெய்து கொண்டு இருந்தாளாவள். அவளுடன் இவர் இருந்தாலும் லோகத்தில் பற்று இல்லாமலேயே இருந்துவந்தார். இவருக்கு அந்த ஸந்யாஸிகளைப் போலே ஒரே இடத்தில் இருக்காமல் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டும் பகவானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டும் அவனுடைய திருவவதார திவ்யசேஷ்டிதங்களை அநுபவித்துக்கொண்டும் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணமே மேலோங்கி இருந்தது.

திடீரென்று ஒருநாள் இவருடைய தாயார் பால்கறக்கப் போகும்போது பாம்பு கடித்து இறந்துவிட்டாள். தாயை இழந்தாலும் இவர் துக்கப்படவேயில்லை. தாம் இருக்கும் இடத்தைவிட்டு வடக்குநோக்கிப் புறப்பட்டார். வழியெல்லாம் இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டவாறே சென்ற அவர் ஒரு கோரமான, மனித நடமாட்டமே இல்லாத வனத்தை அடைந்தார். வெகுதூரம் நடந்துவந்த களைப்பு நீங்க ஒரு அரசமரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து பகவானையே த்யாநித்துக்கொண்டு இருந்தார். அப்பொழுது பகவான் அவருக்கு ஒரு முறை காட்சி அளித்தான். வெளி இந்த்ரியங்களால் பகவானைப் பார்க்க முடியாது. அவர் மனது ஸுத்தமாய் இருந்ததால் மனக்கண்ணால் பகவானைப் பார்த்தார். அப்பொழுது அவருக்குத் தன் ஸாரீரத்தைப் பற்றியோ ஆத்மாவைப் பற்றியோ எந்த உணர்வும் இருக்கவில்லை. பரமாத்மா மட்டும் தான் அவருக்கு தெரிந்தான். ஒருஷணம் அவருக்குத் தன்னைக் காட்டிய பகவான் பிறகு மறைந்து விட்டான். நமக்குக் காட்சியளித்த பகவான் எங்கு இருக்கிறான் என்று அங்குமிங்கும் அலைந்து பார்த்தார். ஆனால் அவரால் பகவானைக் காண இயலவில்லை. லோகத்திலே ஒருவன், தான் உகந்த விஷயத்தைப் பார்க்கப்பெருதபோது எப்படித் தவிப்பானே அப்படி பகவானைக் காண இயலாமல் இவர் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது பகவான் ஆகாஸத்தில் மின்னல் போல் தோன்றி இவர் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலேயே சில வார்த்தைகள் சொன்னான். 'என்னைப் பார்க்கவேண்டும் என்று பாரித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். நீ இந்த ஜந்மத்தில் என்னைப் பார்க்கமுடியாது. யாருக்குப் பாபம் நீங்கவில்லையோ, யாருக்கு யோகம் ஸித்திக்கவில்லையோ அவர்கள் கண்களுக்கு நான் தோற்றமுடியாது. என்னுடைய வைலக்ஷண்யம் உன் நெஞ்சிலே பட்டால் என்னை அடைய உனக்கு ஆசை வளரும் என்பதனாலேயே ஒரு முறை உனக்கு காட்சிதந்தேன். என்னிடம் ஆசை வளரவளர ராகத்வேஷங்கள் விலகும். என்னிடத்தில் உன் மதி நன்றாகப் பதிந்திருக்கிறது. ஆகையால் உனக்கு ப்ரளய காலத்திலேகூட என்னைப் பற்றிய நினைவு இருந்து கொண்டேயிருக்கும்' என்று பகவான் சொன்னான்.

இவரும் அவனை வணங்கி, அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டும்

அவன் திருவவதார சேஷ்டிதங்களை நினைத்துக்கொண்டும் காலத்தைக் கழித்தார். ப்ரஹ்மாவுக்கு பகல் காலம் முடிந்து இரவு வருகிறது. ப்ரளயம் உண்டாகிறது. அநிருத்தனுடைய நாபியில் ப்ரஹ்மா ஸயநித்துக் கொள்கிறார். ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் கழிந்தபின் ப்ரஹ்மா மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டியைத் தொடங்குகிறார். அப்பொழுது நாரதரையும் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறார். பகவானுடைய அநுக்ரஹத்தினால் நாரதர் மூன்று லோகங்களிலும் அவன் கொடுத்த வீணையை வைத்துக்கொண்டு, ஸதா அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறார்.

ஆக இவ்வளவும் நாரதர் தம்மைப் பற்றி வ்யாஸரிடம் சொல்லுவதாய் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராணத்தின் மூலம் நாம் அறிகிறோம். மஹான்களுடைய சரித்ரம் நம்மைப் புனிதமாக்கும். இங்கே நாரதருடைய சரித்ரத்தை அடியேன் விண்ணப்பித்தது **மஹான்களுக்கு பகவான் மட்டும்தான் தெரிவன்** என்பதை வலியுறுத்தவே.

2. த₄ர்மாத்மா ஸத்யஸௌசாதி₃ கு₃ணநாம் ஆகர: பர:।

உபமாநமஸேஷாணம் ஸாதூ₄நாம் யஸ் ஸத₃ாஸ₄வத் (ஸ்ரீவி.பு.1-15-156) என்று மஹர்ஷியால் கொண்டாடப்படுமவனான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் சரித்ரத்திலும் நாம் இந்த உண்மையைக் காணலாம். கொடிய நாகங்கள் ப்ரஹ்லாதாழ்வானைக் கடிக்கின்றன. பரமாத்ம த்யாநத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு தன் ஸரீரத்தைப் பற்றி எந்த உணர்வும் இல்லை.

ஸ த்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே த₃ய்யமாநோ மஹோரகை₃:।

ந விவேத₃ாத்மநோ க₃ாத்ரம் தத்ஸம்ருத்யாஹ்லாத₃ ஸுஸ்தி₂த:।।(ஸ்ரீவி.பு.1-17-39) (ஸம்ஸார துக்கங்களைப் போக்கடிப்பதாலும், அனைவர்க்கும் ஆநந்தஹேதுவாகையாலும், க்ருஷ்ணன் எனப்படும் பரமாத்மாவிடம் நெஞ்சு செலுத்தியவனாகையாலே, அந்த ப்ரஹ்லாதாழ்வான் மஹா நாகங்களால் கடிக்கப்பட்ட போதிலும் அப்பரமாத்மாவின் நினைவினால் ஏற்பட்ட ஆநந்தத்தில் மூழ்கியவனாய் தன் ஸரீரத்தையே உணரவில்லை.) என்று வர்ணிக்கிறார் ஸ்ரீபராஸரர்.

3. ஸ்ரீராமாவதார காலத்தில் அஸோகவனத்தில் சிறையிருந்த பிராட்டியின் நிலையும் இதுவே.

நைஷா பஸ்யதி ராஷஸ்யோ நேமாந் புஷ்பப₂லத்₃ருமாந்।

ஏகஸ்த₂ஹ்ருத₃யா நூநம் ராமமேவாநுபஸ்யதி।। (ஸ்ரீ ரா. ஸு.16-25) என்று அஸோகவனத்தில் பிராட்டி இருந்த நிலையை வர்ணிக்கிறார் திருவடி. லோகத்திலே பல பதார்த்தங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள், காண்பவர்க்கு பீதியை உண்டாக்கும் பதார்த்தங்களும் உண்டு. ப்ரியத்தை உண்டாக்கும் பதார்த்தங்களும் உண்டு. இவை இரண்டிலும் கண் வைக்காமல் பகவான் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வைப் பெறவேண்டும். அஸோகவனத்தில் இருக்கும் பிராட்டிக்கு, பீதி ஹேதுவான ராஷஸிகளும் கண்ணிலே தோற்றவில்லை. அழகிய புஷ்பங்களும் இனிய பழங்களும் நிறைந்த மரங்களும் தோற்றவில்லை. பிராட்டியானவள் பெருமாள் ஒருவனிடத்திலேயே நிலைத்த மனத்தை உடையவளாய் இருக்கிறாள் என்று கொண்டாடுகிறார் திருவடி.

4. 'என் அமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே' என்று பெரியபெருமாள் ஒருவனிடத்திலேயே ஈடுபட்டார் திருப்பாணாழ்வார். 'ஒண்தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு' (முதல் திருவ. 67) என்று பொய்கையாழ்வார் பாசரம். ஜ்ஞாநத்துக்கும் அநுபவத்துக்கும் விஷயம் அவன் ஒருவனே!

வாராய்: அர்ஜுநனுக்கு உபய ஸேனையின் நடுவே தேரை நடத்தினாப்போலே தனக்கு மேகக்கூட்டங்களின் நடுவே தேரை நிறுத்திக் காட்டக்கூடாதா? என்கிறார் ஆழ்வார். "ஸேநயோருப₄யோர் மத்₄யே ரத்₂ம் ஸ்த₂பய' என்ன, உபயஸேனையின் நடுவே தேரை நிறுத்தின நீ, அத்தேரை இம்மேக₄ங்களின் நடுவே நடத்தினாலாகாதோ? ஐவருமாய் எதிரிகள் ஸங்க₂யாதருமானாலோ உதவலாவது? தனியனுமாய் மேக₄ஸமூஹங்கள் அஸங்க₂யாதமானால் உதவலாகாதோ?' என்று ஆழ்வாரின் மனோபாவத்தை ஆஸ்சர்யமாக விவரிக்கிறார் நம்பிள்ளை.

பாண்டவர்கள் ஐவர். அவர்களுக்கு விரோதியாக அமைந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவர். இங்கு பகவானை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் ஆழ்வாரோ தனி ஒருவராவார். இவர்க்கு அமைந்த எதிரிகளான மேகக்கூட்டங்களோ எண்ணிறந்தவை. தமக்கு எதிரிகளான மேகக்கூட்டங்களை ஐந்து, பத்து என்று ஒரு கணக்கெடுத்துச் சொல்லவில்லை ஆழ்வார். 'தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள்' என்று பாசரம். 'ஐவரான பாண்டவர்களுக்கு கார்யம் செய்தாயே! ஒருவனான எனக்கு கார்யம் செய்யக்கூடாதா? உன் அடியார்கள் ஐவரானால் தான் நீ வருவாயோ? ஐவர்க்கு எதிரிகளாக நூற்றுவர் என்று ஒரு கணக்கிலே வந்தால் தான் நீ வருவாயோ? விரோதிகள் 'தொக்கமேகப்பல்குழாங்கள்' என்று கணக்கிலடங்காமல் இருந்தால் நீ கார்யம் பண்ணமாட்டாயோ?'

'முப்பத்துமூவர்' (திருப்பாவை-20) என்று சொல்லும் ஆண்டாள் திருவுள்ளக் கருத்தும் இதே ரீதியில் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

"நீ ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸங்க₂யாநியதி வேணுமோ? க்ரமவிவசைஷதானுண்டோ? அஞ்சலக்ஷங்குடியிலுள்ளாருமாய் நோவுபட்டால் உதவலாகாதோ? ஆண்களுமாய் ப்ரப₃லருமானாலோ ரக்ஷிக்கலாவது; பெண்களுமாய் அபலைகளுமானால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ?" என்று தொடங்கி ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநத்திலே அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் கோபிமார் பாவனையில் ஆண்டாள் திருவுள்ளக் கருத்தை ஆஸ்சர்யமாக எடுத்துக்காட்டியிருப்பது இவ்விடத்திலே அநுபவிக்கத்தக்கது.

இதுவோ பொருத்தம் - "ஆஸ்ரிதரோடு முன்பு நீ பொருந்திப் போந்தபடி இதுவோ? ஆஸ்ரிதர்க்காக தூ₂த்ய ஸாரத்₂யங்கள் பண்ணியும், 'ஆயுத₄மெடேன்' என்று ஆயுத₄ம் எடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் பக்ஷபதித்தது பொய்யோ? 'நாராயண கத்₂யமிமாம்' என்றவனும் கைக்கூலி கொண்டு புலமை பாடினாகாதே யென்கிறார். இப்போது தமக்கு உதவில் அவை மெய்யாவதென்றிருக்கிறார்" என்று ஈடு. இது தன்னைச் சிறிது விவரிக்கிறேன்.

'நீ செய்ததாகச் சொல்லப்படுவது அனைத்தும் பொய்யோ?' என்று (தன்னிடத்

தில் முகங்காட்டாத) பகவானைப் பார்த்துக் கேட்கிறார் ஆழ்வார். 'உன்னுடைய அடியார்களான பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக ஆஸ்ரித பக்ஷபாதியான நீ செய்தவைகளாகக் கூறப்படும் மாயங்கள் அனைத்தும் பொய்தானோ? பாண்டவர்களுக்காக நீ தூது நடந்ததும், அவர்களிலே ஒருவனான அர்ஜுநனுக்குத் தேர் ஓட்டியதும், போரில் ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிப் பின்னர் ஆயுதம் எடுத்ததும், பகலை இரவாகக் காட்டியதும் எல்லாம் பொய்தானோ?' என்கிறார் ஆழ்வார். பகவான் ஆழ்வாரைப் பார்த்து 'உத்தமரே! பாரத யுத்தத்தில் நான் செய்தவை அனைத்தையும் மஹர்ஷி மஹாபாரதத்தில் சொல்லியிருக்கிறாரே?' என்று ப்ரமாணம் காட்டுகிறான். உடனே ஆழ்வார் " 'நாராயண கதாமிமாம்' என்று உடனே உன் சரித்ரத்தை எழுதப் புகுந்த வ்யாஸருக்கு கைக்கூலி கொடுத்து, பொய்யான இச்செயல்கள் அனைத்தையும் உன்னுடைய சேஷிதங்களாக எழுதுவித்துக்கொண்டாய் போலும்! நீ இப்போது என் விஷயத்தில் கார்யம் செய்தருளினாலன்றோ அவை உண்மை எனத்தகும்" என்று விண்ணப்பிக்கிறார்.

ஆழ்வார் ஸ்ரீராமாயணம் பொய் என்றது ஆறாம் பத்திலே 'மின்னிடை மடவார்கள் நின்னருள் சூடுவார் முன்பு நான் அதஞ்சுவன் மன்னுடை இலங்கை அரண்காய்ந்த மாயவனே' (6-2-1) என்னுமிடத்தில் வால்மீகி கைக்கூலி வாங்கிக் கொண்டு பொய்யான கதை எழுதினார் என்று சொன்னார். ஆழ்வார் மஹாபாரதம் பொய் என்பது எட்டாம்பத்திலே. இவ்விடத்திலே வேதவ்யாஸர் கைக்கூலி பெற்றுக்கொண்டு பொய்யான கதை எழுதினார் என்கிறார். இது அவனைக் காணமாட்டாமல் தமக்கு ஏற்பட்ட மனவருத்தினால் உந்தப்பட்டவராய் ஆழ்வார் அருளிச்செய்யும் வார்த்தையாம்.

வாராய் - 'எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? முகங்காட்டவமையாதோ?' என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளக்கருத்தை விவரிக்கிறார் நம்பிள்ளை. 'பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக நீ செய்தவைகள் எதையும் எனக்காக செய்யவேண்டாம். அவர்களுக்கு ஸேஷபூதனாக ஆனதைப் போன்று எனக்கு தாஸனாக ஆகவேண்டாம். அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாக ஆனதைப் போன்று எனக்கு ஸாரதியாக ஆகவேண்டாம். எனக்காக தூதுநடக்க வேண்டாம். எனக்காகச் சிலரைக் கொன்று காட்டவேண்டாம். ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாய் நீ நேரே வந்து முகங்காட்டினால் போதும்' என்று பகவானிடத்தில் ப்ரார்த்திக்கிறார் ஆழ்வார்.

'எங்களுக்குப் பிறந்து காட்டவும் வேண்டா! வளர்ந்து காட்டவும் வேண்டா! கொன்று காட்டவும் வேண்டா! உன்னைக் காட்டவமையும்' (திருப்பாவை-25 ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்) என்று ஆண்டாள் திருவுள்ளக்கருத்தை அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் ஆஸ்சர்யமாகக் காட்டியருள்கிறார். 'ஒருத்தி மகனாய் பிறந்து காட்டினாய்! ஒருத்தி மகனாய் வளர்ந்து காட்டினாய்! கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பாக நின்றாய்! நெடுமாலே! நீ எங்களுக்கு பிறந்தும் காட்டவேண்டாம்! வளர்ந்தும் காட்டவேண்டாம்! நீ உன்னை எங்களுக்குக் காட்டினால் போதும்' என்னும் ஆண்டாள் திருவாக்கு இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

‘மண்ணளந்த தாளாளா! ...வரையெடுத்த தோளாளா! என் தனக்கு ஓர்துணை யாளனாகாயே!’ (பெரிய திரு 3-6-5) என்று திருமங்கையாழ்வார் பாசரம். பகவான் உலகமெல்லாவற்றையும் அளந்தான் என்றார். பகவான் கோவத்தநகிரிதாரி என்றார். ‘உமக்காக உலகத்தை அளக்கவேணுமோ? மலையை எடுக்கவேணுமோ?’ என்று பகவான் ஆழ்வாரைப் பார்த்துக் கேட்டான். ‘எனக்குத் துணையாக உன் திருத்தோள் களையும் திருவடிகளையும் காட்டினால் போதும்; எமக்காக வேறு ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்’ என்று சொல்லிவிட்டார் கலியன்.

நம்மாழ்வார் திருவுள்ளமும் இப்படியே இருக்கும்படி. ‘எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? வந்து முக₂ங்காட்டவமையாதோ? உன் வடிவைக் காட்டி மேக₄ங்கள் அநுகூலமாம்படி பண்ணுதல், மேக₄ த₃ர்ஸநம் ப₃ாத₄மாகாதபடி பண்ணுதல் செய்தருள வேண்டும்’ என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளக்கருத்தை காட்டியருளுகிறார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை.

தக்கஐவர் தமக்காய் அன்று ஈர்ஐம்பதின்மர் தாள்சாயப் புக்க நல்தேர்த்த தனிப்பாகா என்னும் பாசரப்பகுதியாலே பகவான் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி பாண்டவர் களித்திலே காட்டியருளிய உயர்ந்ததான ஆஸ்ரித பக்ஷபாதம் என்னும் திருக்கல்யாண குணம் காட்டப்படுகிறது. தன் அடியார்களிடத்தில் அவன் காட்டும் ப்ரணயித்வம் – தன் அடியார்களோடு கலந்துபரிமாறவிழையும் தன்மை – ஸங்கஸ்வபாவம் எனப்படும். ஸர்வலோகமஹேஸ்வரனாய் இருந்துவைத்தும் பரமஸௌலப்ய பரிபூர்ணனாய், ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியாய், தன் அடியார்களுடன் எப்போதும் ஒருயிராய்க் கலந்து பரிமாறுவ தையே விரும்பும் ஸ்வபாவம் படைத்தவனும் கண்ணன். இது அவனுக்குண்டான தனிப்பெருமைகளுள் ஒன்றாகும். இதை அவனுக்கு உணர்த்தி அவன் தன்னுடைய இந்தப் பெருமைக்குச் சேர தமக்கு முகம் காட்டி அநுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார் ஆழ்வார்.

ஆழ்வார் பாரிப்பில் ஏகதேஸமும் நமக்கு அமைய வேண்டிய அவஸ்யம் இல்லாதபடி (நாம் ப்ரார்த்திக்காமலேயே) பகவான் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி திருவல்லிக்கேணித் திருப்பதியில் நமக்கு அருள்பாலித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறான். பண்டித பாமர விபாகமற, ஸ்த்ரீ புருஷ விபாகமற, சிறியவர் பெரியவர் விபாகமற எப்போதும் திரள் திரளாக தம் அடியார்கள் புடைசூழ திவ்யஸிம்ஹாஸநத்தில் ஸேவை ஸாதித்துக் கொண்டு தனது ஸங்கஸ்வபாவத்தை விசேஷமாக வெளிப்படுத்தும் வகையில் எழுந்தருளியிருக்கிறான் திருவல்லிக்கேணி பெரியோனான ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி. தினந்தோறும் அவனை ஸேவித்து மகிழும் அவன் அடியார்களுக்கு இது நித்யஸித்தமான அநுபவமாகும்.

இவனுக்கும், இவன் திருவாய் அமுதமான கீதைக்கும், இவ்விரண்டையும் தம் அநுபவத்துக்கு விஷயமாகக் கொண்டிருக்கும் பெருமை படைத்த அவன் அடியார்களுக்கும் பல்லாண்டு பாடி அமைகிறேன்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.